

Šunų dievas

Dangus buvo švininis, pilnas juodų debesų. Kraštovaizdį gaubė gūdi melancholija. Doris išlindo iš apkeriauzėjusio sandėliuko, paliko sūrią, tamsžalę prieblandą ir ilgomis kojomis nuklebetavo į laukus. Jo plaukai buvo tokie vešlūs, kad turėjo juos it indėnas pinti į kasas. Ant galvos iki pat akių užsimaukšlindavo smailą kepurę ir apsiaudavo grynos odos batus su smailais, į viršų užsiritusiais galais.

Dorio tėvas nemėgo žmonių, tad gyveno jie atsiskyre nuo pasaulio. Tėvas buvo pats tikriausias atsiskyrelis. Tiesa, visiškai nuogas nevaikščiodavo, nuolat vilkėjo nublukusiais, sudriskusiais drabužiais, kurie gerai dengė tik viršutinę kūno dalį, o neišpasakytai ilgos kojos kyšojo iš po jų it juokingos kartys. Tėvas savo plaukus kažkodėl palikdavo palaidus, supindavo tik vieną kasebę.

Jie neturėjo žirklių. Jei tekdavo tėvui kada nors būti miestelyje, tai žirklems nupirkti visada pritrūkdavo pinigų. Iš po kepurės sunku buvo įžvelgti akis, styrojo ilga, smaila nosis, o po ja bjauriai viepėsi plati burna. Žinoma, tik taip ir tegalėjo atrodyti atsiskyreliai.

Kai tėvą apimdavo niūri nuotaika arba tikras klaikas, išeidavo į mišką. Žirgliodavo pramintais takeliais tolyn, tolyn, kol įžengdavo į riešutmedžius.

Atrodė, pats dangus spaudžiasi prie žemės; šlykštūs, sunkūs debesys nejudėdami kybojo virš laukų. Iš jų sklido nemalonūs garsas, panašus į kimų švarkštimą, tarsi ten, aukštybėse, gulėtų didelis ligonis, tampomas paskutinių konvulsijų.

Doris jautėsi nelaimingas, kai nuo senatvės padvėsė jo mylimas šuo.

Vienąkart sustojęs po riešutmedžiu net apsižliumbė. Ir staiga pajuto kažką šalia savęs. Tai buvo didžiulis, beveik nerealus pavidalas.

– Esu Krimisas, – tarsi pro rūką pamatė jo šypsena. – Užjaučiu tave ir suprantu, kad nenori kito šuns, tau reikalingas tik tavasis senutis, joks kitas sutvėrimas neužims jo vietos. Esu šunų dievas. Deja, negaliu jo tau sugrąžinti. Nuo šiol vos panorėjęs galėsi bendrauti su manimi, čia – po šiuo riešutmedžiu. Neužmiršk. Visada pasirodysiu, kai tik panorėsi, kai tau bus blogai. Ir ne tik po riešutmedžiu...

Doris pirštų galiukais bandė jį paliesti. Užčiuopė kažką minkšto, švelnaus.

– Jei nori, gali patampyti mane už ausų. Jos pačios švelniausios, – pasakė, tarsi būtų atspėjęs jo mintis.

Jo veidas buvo lyg žmogaus, o gal lyg didžiulio, gražaus šuns snukis.

Jis nusijuokė. Ir tas juokas nuaidėjo kaip tikrų tikriausias šuns lojimas.

Doris jau drąsiai jį paglostė.

Taip prasidėjo Dorio draugystė su Krimisu. Tai buvo pati didžiausia berniuko laimė, kokia tik gali būti pasaulyje. Kai jam pasidarydavo nyku, kartais Krimisas pasirodydavo tolyje lyg didžiulis tamsus debesis su atsikišusiomis į šonus ausimis, priartėdavo ir vėl nutoldavo, sukeldamas jam džiaugsmą arba vėl nugramzdindamas į nevilgtį.

Ir dabar vaikas, pasistiebęs ant pirštų galų, sumosavo rankomis.

Krimisas išniro priešais jį tiesiai iš oro. Didžiulis. Švelnus. Tai jis išmokė berniuką lakstyti, kojomis nesiekiant žemės. Jis tiesiog čiuoždavo oru, tik gerai įsižiūrėjus galėjai pamatyti, kad padai yra nežymiai pakilę nuo žemės. Doris jautėsi nuostabiai. Į visas puses plaikstėsi storos jo kasos.

Krimisas, atkišęs vieną ausį, žemai pasilenkė, ir Doris atsisėdo joje, išsidrėbė it patogiausiam fotelyje. Buvo taip šilta, minkšta ir saugu, kad jis užmiršo visas bėdas. Jokia nelaimė nebesklido nei iš dangaus, nei iš žemės. Jis būtų norėjęs čia pasilikti visam laikui. Tačiau Krimisas pavargdavo jį nešioti ausyje.

– Mielas Dori, keliauk į namus. Man jau ausis nulinko, nieko negirdžiu. Tu esi sunkus kamšalas mano ausiai.

– Tai gal tu nebenori manęs matyti? – jis vos nepradėjo žliumbti.

– Oi! Ką tu! – aiktelėjo Krimisas. – Suprask, aš negaliu tavęs visą laiką laikyti savo ausyje. Dar truputį paliuoksėkime, kaip tai daro šunys savo rojuje. Nori?

– Acha.

Ir jie pasileido laukais, it nutrūkę nuo grandinių. Šuoliavo ir šuoliavo, tačiau horizonto linija nė kiek nepriartėjo.

Paskui Doris pasijuto vienas, o tiesiai iš dangaus pasigirdo džiugus šuns lojimas.

Jauku buvo čia gyventi. Doris su tėvu valgydavo rūkytą kiaulieną su spanguolėmis. Atslinkus žiemai, sulįsdavo giliai giliai ir miegodavo. Buvo tamsu ir liūdna. Išsiropšdavo tik pavalgyti. Jų gyvenimo būdas buvo visai kaip žvėrelių. Viską darydavo su saule. Aplinkui ošė gūdūs miškai tarsi neaprėpiama jūra – neįžvelgiama, pražūtinga. Jie tūnojo, apsisiautę plaukais lyg juodomis pelerinomis, išblyškę tarsi vienuoliai.

Tąkart jie kramsnojo mėsa, kai pamatė iš miško atklampojant du žmones – vyrą ir moterį. Moteris vilkėjo baltu, ilgu, iki pat žemės drabužiu, išmargintu žvėrelių pėdomis. Jos akys žvilgėjo it du gyvsidabrio lašai. Ant galvos mūvėjo aukštą kailinę kepurę, o vyro veidą dengė skrybėlė, kiek iš po jos matėsi – greičiau buvo panašu į žvėries snukį nei į žmogaus veidą. Jis nešėsi maišą.

Sustoję priešais namą, dairėsi į langus.

– Nueik ir paklausk, ko jie nori, – paliepė tėvas.

Užsimetęs kailinius, Doris nusileido pas juos.

Kol kalbėjosi, šaltis gnaibyte gnaibė skruostus.

– Ėjom pro šalį, – porino moteris, vilkinti baltu drabužiu. – Jūsų sodyba prie pat miško, aplinkui – nė gyvos dvasios ir negirdim jokio balso. Ką, jūs neturit net šuns?

– Ne.

– Labai blogai, – susiraukė moteris.

– Jums būtinai reikia įsigyti šunį, – sušvokštė keistu balsu vyriškis. Jis pakėlė maišą. – Čia aš turiu mažytį grynavaislį. Galėčiau perleisti. Mums reikėtų nedaug pinigų. Visai mažai.

– O kokios jis veislės? – paklausė vaikas.

– Grynavaislis. Na... beveik vilkas.

– Nežinau. Eisiu paklausti tėvo. Palaukit, – paprašė berniukas ir nukurnėjo į viršų.

– Keisti žmogėnai, – tarė tėvas, žvelgdamas žemyn pro langą.

– Jie parduoda šuniuką, o gal net vilkiuką, – paaiškino sūnus. – Nori pinigų.

– Kiek?

– Nesakė.

– Gerai. Nunešk dešimt litų. Paimsim tą šunėką. Dažnai svajodavau, kaip gera būtų vėl turėti šunį.

Vyriškis paėmė pinigus ir, įdėmiai žiūrėdamas Doriui į akis, ėmė kalbėti:

– Vaike, tau reikės pakeist gyvenimo būdą. Privalėsi pamiršt savo tėvą. Mes kviečiame ir tave į mišką, – tik patekęs pilnačiai, nusivilk visus drabužius ir lauk. Nieko nebijok. Ateis vilkas ir tau krimstels. Ištversi. Nieko tokio... O tada tapsi pačiu stipriausiu visame pasaulyje.

Jie apsisuko ir nubrido sniegu tolyn į mišką.

Gal jie gyvena kaime, kur nors už miško, pamanė berniukas.

Tėvas atsargiai atrišo maišą.

– Manau, kad vilkas. Esu tuo tikras.

- Vilkiukas, – patikslino sūnus.
- Tuo geriau, – burbtelėjo tėvas. – Dabar turėsime savo žvėrį. Sugalvokim jam vardą.
- Mikė, – tuoj pasakė Doris.
- Koks Mikė? Pūkuotukas? Fui. Ką dar kvailesnio sugalvosi, – vyptelėjo tėvas.
- Argas? Arba Agas.
- Tebūnie Argas, – sutiko tėvas. – Užmirškim anuos klipatas, dabar mes turim Argą. Mielas, mažuti Argai, – pažvelgė į gulintį ant grindų žvėrį. – Esi alkanas? Žinoma. Dori, atnešk jam mėsos, pieno ar dar ko nors.
- Bufete rado kumpio. Atpjovė kelis griežinėlius.
- Žinai, o ta moteris buvo labai graži, nors... nemoku paaiškinti – ir baisi. – Pasakė tėvui, stebėdamas, kaip godžiai Argas prarijo kumpio griežinėlius. – O vyras – tikras pabaisa. Gal tai jų kūdikis...
- Na, ir fantazijos tavo...
- Kaip manai, o kas aš toks esu? Iš kur žinai, kas buvo mūsų protėviai? Juk jie visą laiką gyveno šiame name.
- O ar aš, pavyzdžiui, parduočiau tave už dešimt litų, kaip manai?
- Gal ir parduotum, jei būčiau visas apžėlęs gaurais ir turėčiau tokį snukį, kaip tas vyras.
- Nefantazuok. Man įkyrėjo tavo pasakos.
- Džiaugiuosi, dabar nebūsim tokie vieniši, – pasakė vaikas ir užlipo laiptais į savo kambarį, garsiai trinktelėjo durimis.

Atslinko žydra naktis. Švelnutis nematomų sparnų šlamėjimas apgaubė Dorį. Žydrai spindėjo pasidabruotos namų kertės.

Atsigulė į lovą. Klausėsi kažkieno sunkių žingsnių palėpėje, kur kyburiavo sudžiovintų kvapnių žolių ryšeliai. Greit miškas nugarmės prarajon. Greit, greit. Nematomas skersvėjis nešė pailgus, gelsvus žodžius, ištartus bjauraus, apžėlusio vyro, o veidą tarsi palietė kažkieno lediniai pirštai.

Pagaliau užmigo. Sapnavo tėvą ir Argą. Tėvas nužingsniavo į mišką, jam iš paskos nubindzeno Argas. Staiga jis ėmė augti ir tapo dideliu vilku, paskui sumažėjo ir virto nuogu vaiku su vilko uodega. Jie pradingo miške.

Atsibudo. Mėnulis švietė tiesiai į veidą. Iš apačios, kur paliko Argą, sklido plonas, bet veriantis kauksmas. Turbūt jis ilgėjosi savo tėvų, miško. O gal anksčiau jie gyveno šioje sodyboje, na tie žmonės, kurie atnešė jį maiše; kai mirė tėvo seneliai, vienkiemis stovėjo tuštutėlaitis, tėvą augino giminės, tik jam subrendus ir vedus mamą, jie atsikėlė į protėvių sodybą. Ir gyveno vieni, apsupti miškų, mama taip ir pradingo nepamačiusi čia nė gyvos dvasios. Žiemą pusnys užversdavo langus. Akyse – balta, balta. Ir visi kampai pilni sniego. Tolumoje, įsibridusios į pusnis, sverdėjo kelios pušys. Pasaulis kartais atrodydavo toks tuščias, kad ji norėdavo rėkti. Ir niekas negalėjo jos aplankyti sergančios. Tyvuliavo vien neaprėpiama miškų jūra, balta užmarštis ją nusinešė... Tėvas niekad jos neprisimindavo. Tarytum jis su Doriu visą laik gyveno sodyboje, apsupti stirnų, kiškių, šernų, vilkų, o mamos net nebuvo, sūnus nerado nė vienos jos nuotrau-

kos, jokio kaspinėlio, šalikėlio ar kito ženkle... Galima pagalvoti, kad tėvas jį pagimdė.

Vietoj jo motinos kvatojo baisi, išsiviepusi šmėkla. Ji pasirodydavo virš miškų jūros, ir vėjas draikė ilgus plaukus. Už jos smailos galvos mėlynuodavo toliai. Į ją bežiūrint, akyse tik suraibuliuodavo, o gal tai buvo mirties baimė, įgavusi realų ir kartu pamėklišką pavidalą. Medžiai, medžiai...

Gal ir saugu buvo čia gyventi, nors virš Dorio ir sklandė ji it aitvaras, tampomas už nematomo siūliuko.

Ak, tie žmonės, palikę žvėriūkštį, tas šlykštusis vyras kažko jam prikaltbėjo. Keistuoliai.

Kitą dieną jis niekur negalėjo surasti tėvo, buvo dingęs ir Argas.

Doris jį ieškojo iki pat nakties, o paskui verkė ir verkė, kol užmigo.

Tėvas negrižo. Doris paskambino tetai, tėvo seseriai į Kauną ir pasakė, kad dingo tėvas, apie dovanotąjį šunį jis net neužsiminė.

Atvažiavusi teta sukėlė ant kojų policiją. Deja, jo tėvas dingo be menkiausio pėdsako.

Sutvarkiusi dokumentus, teta atsivežė pas save Dorį. Uždraudė jam vadinti ją teta.

– Mano vardas Aurelija. Vadink mane Aura, gerai?

– Puiku, Aura, nors tu už mane daug vyresnė, bet šauksiu tave Aura, jei taip nori.

Jos nuolat nebūdavo namie. Ištisas dienas Aura leisdavo su savo studentais, gal ir jie ją vadino ne tamsta dėstytoja, o Aura? Dažnai išvažiuodavo į kažkokias komandiruotes.

Palikusi Doriui pinigų, liepdavo jam gyventi ir elgtis, kaip pridera protingam žmogui. Ji sakydavo ne vaikui, o žmogui. Aura jam patiko, tik labai bijojo mokyklos, į kurią turės eiti rudenį.

– Jei ne aš, būtum likęs laukiniu arba tapęs žvėrimi.

Šie žodžiai Dorį labai išgąsdino, dar pasakė, kad galinti nukirpti jam kasas. Aura nusijuokė:

– Palauksim rudens.

– Jie būna velniškai geltoni, – suburbėjo vaikas.

– O ne, – paprieštaravo ji. – Tai pliūpsniai pačių ryškiausių spalvų.

Auros vėl nėra. Ilgam išvažiavo, nes paliko jam daug pinigų. Tėvas berniuką buvo išmokęs skaičiuoti, o ne rašyti ar skaityti.

Vaikeliukas atsibudo vakare. Pro dulkiną užuolaidą skverbėsi geltona šviesa. Atsisėdo lovoje, nusižiovavo, pasiražė. Neišgirdo jokio garso. Ant palangės stovinčiame vazonėlyje gėlės buvo jau nuvytusios. Labai ilgai miegojau, pagalvojo, atitraukė užuolaidos kraštelį, – jau ruduo, – nustebė, – o kai užmigau, atrodo, buvo dar vasara. Reikia keltis. O ką aš valgysiu? Nėra Auros. Ji užmiršo, kad aš jau turiu eiti į mokyklą. Gerai, bet parduotuvės jau uždarytos.

Su pizama nušlepsėjo virtuvėn. Išsivirsiu makaronų, nutarė, daugiau nieko nėra.

Jis taip ir padarė. Tačiau makaronai buvo neskanūs, nes berniukas neturėjo nei druskos, nei pipirų, bet prisiversdamas juos suvalgė. Išplovė lėkštę. Nubraukė nuo stalo makaronų likučius. Ką dabar veiksiu? Susimąstė. Pažvelgė pro

langą ir apstulbo. Skraidė šunys. Pudeliai, buldogai, aviganiai, foksterjerai ir kitokie lekiojo virš namų stogų, kiti nardė pažemiui, tretai kaip kamuoliukai vartėsi ore, garsiai amčiojo, vaikė vienas kitą. Košmaras, pamanė, turbūt vaidenasi, ar gali šitaip būti? Bet taip buvo. Šunys skraidė lyg niekur nieko, sakytum, būtų pavirtę paukščiais: ir foksterjerai, ir kiniškos bolonkės, ir vilkiniai... Nuo judančių jų kūnų net pasidarė tamsu. Nuo medžių nukrisdavo vienas kitas lapas. Taigi buvo jau ruduo.

Eisiu pasivaikščioti, iš arčiau pasižiūrėsiu į juos, šitaip negali būti, kol miegojau, pasaulis smarkiai pasikeitė, o gal man akys apžlibo, o gal šunys pasidarė kitokie, nežinau. Pažiūrėsiu. Bet kuo apsiliksiu? Ruduo. Jau šalta.

Nuėjo kambarin. Šviesos nedegė. Prieblandoje atidarė spintos duris: apsiliksiu sermėga, apsiausiu guminius batais. Gal pasiimti lietsargį? Ne! Dar pamesiu. Pakvaišiu, kokie keisti šunys... – bumbėjo stebėdamas, kaip veidrodyje šmėžuoja blausūs jų siluetai, o ką ant galvos mautis? Kepurę su stogeliu? Žinoma. Visi galvos, kad aš esu mergaitė. Nesvarbu.

Išėjo į gatvę. Buvo visai šilta. Atsisagstė „sermėga“. Šunys tebeskraidė, bet dabar jų buvo mažiau. Virš gatvės sukaliojosi tik mažiukai, kambariniai, o didieji – vilkšuniai, buldogai, aviganiai – kažkodėl nuskrido link miesto centro. Žiūrėjo į juos išsižiojęs, tačiau nieko nesuprato. Šunys neturėjo jokių sparnų. Gal ir aš galiu skraidyti, pagalvojo. Sumosavo rankomis, bet oran nepakilo. Tie šunys, aišku, nepaprasti.

Visai sutemo. Gatvėje užsidegė žibintai. Jų apšviesti medžiai buvo geltoni. Žvilgėjo tvoros, matyt, neseniai lijo arba jos buvo ką tik nudažytos ar nulakuotos, tačiau tingėjo nueiti prie jų ir paliesti, kad įsitikintų, kaip iš tiesų ten yra. Jam pro pat nosį praskrido mažas, rudas šuniukas ir drėgna uodega brūkštelėjo per akis.

– Ciū ciū...

Bandė jį pagauti, bet šunėkas, pikta amtelėjęs, išsprūdo jam iš rankų. Gatvėje nesimatė nė vieno žmogaus, vien šuniukai... Oras puikus, tik labai smirda šunimis. Puiku, kad šilta. Gerai, dar paeisiu galiuką, paskui grįšiu atgal, išsivirsiu arbatos. Gaila, kad neturiu cukraus, nieko, apsieisiu be jo, o vėliau ką darysiu? Gal pavartysiu kokią knygelę, gal... Čia vienas šuniukas numušė jam nuo galvos kepurę. Ji įkrito į balą. Doris ištraukė, išgrėžė ją ir įsidėjo į kišenę. O gal jie pasiutę? Pasibaisėjo. Tačiau šunys skraidė lyg niekur nieko, nė vienas nelojo ant jo ir nesiruošė kąsti. Jie tik šiaip sau žaidė.

– Pasakiška, – garsiai sumurmėjo, negalėdamas nuleisti nuo jų akių.

Atsidūrė senamiestyje. Šunys čia nebeskraidė. Sušmėžavo vienas kitas žmogus. Vaikui suurzgė pilvas. Tų makaronų neužtenka, reikėtų ko nors stipresnio užvalgyti. Nueisiu į restoraną. Gal neišvarys manęs?

Durininkui pagailo ilgakasės. Įleido „mergytę“ vidun.

Salė buvo apytuštė. Šoko tik kelios poros. Jis susirado laisvą staliuką ir atsisėdo. Grojo muzika. Šokantieji vangiai

judėjo po tuščią plotą. Muzikantai grojo su įkvėpimu, sakytum, patys sau. Paskui iš už raudonos užuolaidos išlindo išblyškęs jaunuolis rusvais plaukais, muzikantai dabar užgrojo be galo liūdną melodiją; vaikinai sukryžiuo ant krūtinės rankas ir staiga uždainavo tokiu balsu, kad atrodė – staugiau šuo. Skruostais ritosi ašaros, o tamsios akys buvo įbestos į lubas. Dabar niekas nešoko. Doriui pasidarė neišpasakytai graudu. Bet tuo metu atėjo padavėjas.

– Man atneškit omleto ir ko nors atsigerti.

Padavėjas nuėjo. Muzikantai pradėjo groti kažką linksmesnio, tačiau išblyškęs jaunuolis tebedainavo tuo pačiu neišpasakytai liūdnu balsu, ir ašaros dabar upeliais liejosi jo veidu. Šiandien jam atsitiko kokia nors nelaimė. Vargšas. Bet turi dainuoti, galvojo, žiūrėdamas į praskydušį, išsiklapiusį dainininko veidą. Šoko tik viena pora. Storulis, apsištempęs tamsiai pilku kostiumu, ir maža moterėlė ant pečių krentančiomis neaiškios spalvos garbanomis.

Ar turiu aš piniginę? Doris susijaudino. Acha. Yra. Ir suskaičiavo pinigus. Skaičiuoti tėvas buvo jį gerai išmokęs. Užteks, pagalvojo. Galėčiau nusipirkti dar vieną porciją omleto, bet būtų jau per daug. Siaubinga! O kur raktai? Nėra. Kur jie? Palikau kambaryje. Užtrenkiau duris ir išėjau. Ką dabar darysiu!? Pasibaisėjo berniukas. Teko lipti pro langą. Tačiau jis – labai aukštai. Nepasieksiu. Iš kaimynų pasiskolinsiu kopėčias. Tokių ilgų jie neturės. Ir kaimynai jau dabar miega. Žadinti? Nepatogu. Lauksiu ryto. Bet kur man dėtis? Restoraną tuoj uždarys. Siaubinga! Ir kodėl aš toks išsiblaškęs? Nervinosi vaikas.

Prie sienos pritvirtinti geležiniai žibintai aplinkui skleidė blausią šviesą. Prie gretimo staliuko sėdinčios moters veidas nuo šio apšvietimo buvo violetinis. Ji žaidė savo šalio kutais, o šalia jos sėdintis vyras kažką jai pusbalsiu aiškino. Doris girdėjo tik pavienius žodžius: tu privalai, rytoj pat, aš pakvaišiu, jeigu tu šito nepadarysi, manai, man lengva, tu pati kalta.

Padavėjas atnešė obuolių sultis. Vaikas padėkojo, nurijo gurkšnelį. Jos buvo rūgščios. Jaunuolis dabar dainavo apie nuvytusias gėles, ne dainavo, o tiesiog raudojo. Ant kairės rankos mažojo piršto žibėjo sidabrinis žiedas melsva akimi. Į dainos taktą ant krūtinės siūbavo masyvi sidabrinė grandinė. Doris pasikrapštė ausį. Jam čia labai nepatiko. Čia buvo baisiai liūdna.

Padavėjas atnešė paskrudusį omletą, papuoštą petražolėmis. Vaikas iškart sumokėjo pinigus ir, vos baigęs valgyti, išgėręs sultis, kuo skubiausiai išskuodė lauk.

Ką veiksiu kiaurą naktį? Galvojo: gerai, kad nors nešalta, pasivaikščiosiu po parką, pasėdėsiu prie fontano, paskui pereisiu centrine gatve.

Autobusai jau nebevažinėjo. Gatvėse buvo tylu. Galėjai girdėti krintant lapus. Ėjo lėtai, bet lengvai, sakytum, nesiekdamas kojomis žemės, tik vos vos sušlamėdavo po batais lapai. Žmonių niekur nesimatė, šunų – taip pat. Languose vienur kitur dar degė šviesos.

Parke lapai krito dar garsiau. Kvepėjo drėgme, puvėsiais. Jau iš tolo išgirdo liūdnei teškenant fontaną, lyg būtų verkęs koks nors didelis keistas padaras. Atsisėdo ant akmens,

pasirėmė galvą rankomis: kodėl man taip liūdna, mąstė, kodėl sopa širdį, gal todėl, kad jau ruduo, kad gaila krentančių lapų, gaila savęs, nenoriu jokios mokyklos... Panėrė rankas į vandenį, palaižė pirštus, tikrai, jis buvo sūrus lyg ašaros. Staiga išgirdo kažkieno tylus, atsargius žingsnius. Pakėlė galvą. Tiesiai į jį ėjo didžiulis, tamsus šuo. Doris išsigando. Tokio didelio šuns jis niekad nebuvo matęs.

– Eik sau, eik sau! – suriko, tačiau šuo jo neklausė: atsitūpė šalia ir įsmeigė į jį savo graudžias akis. Visai kaip žmogus, pagalvojo, jis kažką nori man pasakyti, kažko paprašyti. Įsidrąsino ir paglostė šuniui galvą. Tas, sakytum, liūdnai šyptelėjo ir palaižė jam skruostą. Tuo metu virš parko patekėjo raudona pilnatis. Šuo, pražiojęs nasrus, užkawkė taip gūdžiai, taip garsiai, kad vaikas net sudrebėjo. Vėl paglostė šuniui galvą, bet tas pasipurtė ir pažvelgė į jį visai nešuniškai: lyg šuns akyse tyvuliuotų tokia neišmatuojama kančia, kad dar kiek, ir jos jau sprogs, neišlaikę šios įtampos, išlėks iš kaktos, ir liks liūdnai stirksoti snukis, iš toli panašus į šieno kaugę vėlų rudenį... Šuo negali taip žiūrėti, šitas žvilgsnis baisnis už jo staugimą, ką man daryti, kuo jį nuraminti? Galvojo. Pasėmė iš baseino vandens ir apšlakstė šuniui kaktą. Tas dabar negarsiai suinkštė, vėl pažvelgė į jį neišpasakytai išraiškingai, mostelėjo letenomis ir pakilo į orą.

– Paklausk! – sušuko jam pavymui vaikas, tačiau šuo skrido vis aukštyr ir aukštyr; štai, mojuodamas uodega, sklendė virš parko medžių, pakilo dar aukščiau ir virto jau nedideliu taškeliu, atrodė, kad šuo skrenda tiesiai į raudoną pilnatį. Doris žiūrėjo, žiūrėjo, kol visai išnyko iš akių.

Vargšas šuo, pasakė sau, o vanduo fontane teškeno, tarytum bėgo kieno nors ašaros. Nusiprausė veidą, ir truputį palengvėjo. Traukdamas į save pūvančių lapų kvapą, nuėjo alėja tolyn. Po kojomis virpėjo rausva mėnesiena. Ant krūmų ir medžių šakų žėrėjo vandens lašai.

Medžiai retėjo. Parkas baigėsi.

Gal čia buvo Krimisas, o gal mano artimas...

Dabar žingsniavo centrine miesto gatve. Ji buvo apkritusi raudonais lapais, ir jam atrodė, kad brenda per kraują. Kažkuriame lange šmėkstelėjo laibas moters šešėlis. Raudona pilnatis it įkyrus vaiduoklis sekė jam iš paskos. Rausvame, nerealiame jos švytėjime gatvė buvo panaši į įvairiausių atspindžių pilną upę... Vaikas plaukė ja it pūkelis. Jam į plaukus prisivėlė raudonų lapų. Prie didžiulės, ryškiai apšviestos parduotuvės pamatė ant šaligatvio sėdinčius du policininkus. Jie žaidė kortomis ir, einant jam pro šalį, net nepakėlė galvų. Prabėgo raina katė.

Prie namo, kur jis dabar gyveno, augo aukštas beržas. Dabar jis spindėjo skaisčiai geltonas – lyg žvakės liepsna. Kodėl neįlipus į jį ir nepalaukus ryto, pagalvojo ir užsliugė kamieniu. Vieni juokai, ir nereikia kopėčių, ir čia miegoti bus žymiai smagiau negu lovoje.

Už kelių minučių jau it paukštis tupėjo ant pačios storiausios šakos. Snūstelsiu, galvojo, rytas dar toli.

Beržo lapai buvo panašūs į auksines monetas, bet, sujudėjus šakai, neskambėjo.

Priešaušryje pro miegus girdėjo, kaip virš jo galvos kranksi varnos.